

KOŚCIOŁOWY (2) ai

Wszystkie o prawdopodobnie jasne (tak w kościół oraz -owy).

sg m A kościołowy (1). \diamond n G kościołow(e)go (1).

Sł stp notuje, Cn s.v. kościelny, Linde XVII w. (z Cn).

Przymiotnik od „kościół”:

1. Od znac. ‘społeczność wiernych chrześcijan’; tu w przeni (1) :

Wyrażenie: »ciało kościołowe« (1): On [Chrystus] iest/ [...] głową ciała kościołowego [*ipse est caput corporis Ecclesiae Vulg Col 1/18*]/ który iest początkiem pierwotnym z vmárłych. *ReszPrz 9*.

2. Od znac. ‘budowla sakralna’, ‘świątynia chrześcijańska, zwłaszcza katolicka’; *templi Cn (1)* : PLOCKO wesołe ná lądzie wyfokim Oglądałz będąc pod brzegiem głębokim Chcełzli wierzch wyźrzeć ftamtąd kościołowy Zdeym kołpak z głowy. *KlonFlis F4v*.

Cf **KOŚCIELNY**

HS